

Sadem, lesem s Mišíkem

**Václav
Koblenc**
redaktor Deníku

S lunečný hrob s cimbálem? Vtip? Pravda je taková, že soubor Musica Folklorica předělal hit tak působivě, že jím začíná celá deska *A Tribute to Vladimír Mišík*. Přináší 22 písní, které jsou ve většině zdařilou poctou 68leté rockové legendě. Krátkodobě se díky ní probrala i spící skupina Bratři Orffové a písničku *Sadem, lesem, parkem* o venčení psa a lásce vypráví Ivan Gajdoš s klavírem v mile vláčné náladě. Hodně se zadařilo kapele Květy: elektrické perkuse jako by odměřují vlekoucí se čas v léčebně a Martin E. Kyšperský zpívá *Návštěvní den* s textem Jiřího Dědečka tak, až budí dojem, že píseň složil sám. Tak trochu to platí, protože Květy doplnily text o kousky dalších písní z alba *Etc... 4*.

Pocit básně Václava Hraběte *Tma stéká do kaluží* přesně trefil zpěvák skupiny *Ladě* Michael Kubesa, jeho chrapláku člověk věří, že ráno přinese amnestii promlčeným láskám. Na akustické kytáře a zpěvu postavila song *20 deka duše* dvojice *Kieslowski*. I zde rezonuje text, mj. o marné snaze koupit lahev naděje, když ve frontě chtějí všichni jen brambory. Písnička *Cesta do dětství* sedí kapele *Mňága a Žďorp*, jedním z vrcholů je pak *Byl jsem dobrej* v podání Jana Spáleného. Asi vlastně nešlo najít nikoho, kdo by lépe prožil slova písně, která si Mišík se sebeshazující ironií napsal na tělo.

Ne vše se povedlo, některé experimenty jsou jalové. Ale jejich nemnoho. Vydavatelství *Indies Scope* zaslouží chválu, stejně jako za podobnou desku písní *Oldřicha Janoty*; třeba *Žamboši* hrají dodnes jeho *Zemi Nikoho*. A slovo nádhera posíláme dvojici violoncellistek *Tara Fuki*: od *Janoty* zpracovaly divukrásně *Čekání* a *Mišíkovo Co jsem si vzal* je od nich dokonalé: jen vybrnkávání na cello, melancholický zpěv *Doroty Barové* a na stěně rtěnkou rozmáchlé *sbohem*.

vaclav.koblenc@denik.cz